

«**ΕΞΑΙΣΙΟΝ ΠΤΩΜΑ ΜΟΛΟΥΜΑΙ ΜΝΗΜΑΤΙ**»! (Ίώβ 37,16)
(μολοῦμαι, μέλλων τοῦ ρ. **βλώσκω** = πορεύομαι, προχωρῶ)

----- . -----

Πρὶν ἀγαπήσης **πρῶτα** ἐμένα,
δὲν θ' ἀντικρύσης οὐρανό·
Κι' **αὐθόρμητα** θὰ ὁμολογήσης:
"ΚΟΡΟΪΔΟ ΠΙΑΣΤΗΚΑ" ἐδῶ!

Τί ἐντροπή μου καὶ " α ἰ δ ὠ "
τέτοια νὰ ἔχω " Ἐ π ω δ ὀ ",
καὶ τὸν Θεὸ μου νὰ μὴ 'δῶ;!

Αἰ ὦ - νι - α ἀπόλαυσις
πλέον θὰ εἶναι ἡ ΚΟΛΑΣΙΣ
μαζὶ μὲ **Ἰουστῖνο**...
Κι' ἐγὼ **πῶς** νὰ τὸν κρίνω;;;

Εἶμ' ἄξιος τῆς **τύχης** μου,
Ἐχάλασεν ὁ πῆχυς μου...
Δὲν ἔβαλα μυαλὸ ἀκόμα.

"**Ἀδιάβαστος**" θὰ πάω στὸ χῶμα,
" **Ἐ ξ α ἰ σ ι ο ν** -υπάρχων- π τ ὼ μ α " !

Πόντιος ὁ Καζαντζίδης ὁ **Συμπαθέστατος** ὁ Στέλιος μας. **Ἀκροάσου** τὸ ἄσμα
του " Ὑπάρχω ", ἀφοῦ ἀκόμη ὑπάρχομεν...

Ἀκόμη μὲ ἀνέχεσαι;

Γιὰ **πότε** λέτε νὰ συναποφασίσετε "νὰ μὲ **βγάλετε** ἀπὸ τὴ μέση;"

Μᾶλλον, ἔτσι θ' ἀπαλλαγῇτε ἀπὸ ἐμένα, ἢ ἂν μοῦ **ἀδρανήση** τὸν ἐγκέφαλο καὶ
παύση νὰ μοῦ φωτίζει **Ἐκεῖνος** τὸν νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν πρὸς φωτισμὸν καὶ
νουθεσίαν καὶ ἄλλων. "Ἐπιστήμη **χωριζομένη ἀρετῆς**, **πανουργία** φαίνεται". «**Οὐκ**

ἔστιν αὕτη ἡ σοφία ἄνωθεν κατερχομένη, ἀλλ' ἐπίγειος, ψυχική, δαιμονιώδης. ἡ δέ ἄνωθεν σοφία πρῶτον μὲν ἀγνή ἐστίν, ἔπειτα εἰρηνική, ἐπιεικής, εὐπειθής, μεστή ἐλέους καὶ καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος καὶ ἀνυπόκριτος» (Ἰακ.3,15-17).

Τὰ αὐθαίρετα καμώματα τοῦ Μπαρδάκα δὲν ἐγκλείουν Θεοσέβειαν, δὲν ἀποπνέουν εὐσέβειαν!

Ἡ κάθε προσπάθεια, ἄμιλλα, ἀνταγωνισμός, βίος ἄνω θρώσκων «ἐν Φαρισαϊκῷ πρὸς τὸ θεαθῆναι παροξυσμῷ ἀγάπης ὑποκριτικῆς καὶ φαινομενικῆς πρὸς τὸν πλησίον» (Ματ.6,1), δὲν ἐνέχουν ΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΝ, οὔτε κὰν προϋποθέσεις, ἐγγυήσεις, συνιστώσες προόδου· παρὰ μόνον ἀνακαλοῦν στήν μνήμην ξεθωριασμένες, ξεχασμένες καὶ παραθεωρημένες "ἀρχές" ὅλων τῶν ὡς ἄνω, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἡδέως ἀλλὰ τόσον ἀσυμφόρως καὶ καταστροφικῶς ἀπομακρυνόμεθα, διότι, ἀγνὰ καὶ φωτεινὰ ἐξακολουθώντας ἐκεῖνα νὰ παραμένουν, ἐλέγχουν ἀμερόληπτα καὶ προδίδουν ἀσυγκάλυπτα τὸ αὐξανόμενο δικό μας σκότος καὶ τὴν φαυλότητα!

Σὲ ποιό σημεῖο περιπτώσεως, καὶ σέ πιά λεπτομέρεια ἀδιαφορίας νὰ προλάβανες χθές ἢ νὰ προλάβης σήμερα τὸν κάθε αὐθαιρετιάζοντα ἄνθρωπον, διαλογῆς καὶ χαρακτηριστικοῦ «Τ Ὑ Π Ο Υ Μπαρδάκα(!!!)» τοῦ «περιλαλήτου» ἀλλὰ καὶ «περιθρηνήτου» -ὅμως πλέον-, ἔνεκα τῶν καθ' ἡμέραν συνεχῶν ὀλισθημάτων αὐτοῦ, τῶν ἐν νυκτί ἀτοπημάτων, καὶ τῶν ἐν τῇ Τραπεζῇ καταναλισκομένων ἀλισγημάτων;

Ἐνῶ ἀπ' ἀρχῆς θέσπισε λατρεία καὶ προσκύνηση μόνο πρὸς τὸ πρόσωπό Του: "Αὐτῷ μόνῳ λατρεύσης, καὶ αὐτῷ μόνῳ προσκυνήσης" (Ἐξοδ.20,1-5), νὰ καὶ "ἡ τιμητικὴ προσκύνησις τῶν Ἁγίων πού μεταβαίνει στὸ πρωτότυπον" (Πρόλεγόμενα Ζ' Οἰκ. Συνόδου, Πηδάλιον, σελ.314-321 / καὶ Ἱ.Δαμασκηνοῦ «Ἐκδοσις ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως», Περί εἰκόνων σελ.390-396). Νὰ ὅμως καὶ οἱ Βραστῆρες, τὰ Καζάνια καὶ τὸ Πῦρ, ποῦ κατακαίει ὅλες τίς παλαιούμενες Ἱερές Εἰκόνες καὶ τὰ Ἱερὰ Βιβλία κ.λ.π. τὴν ὀριζομένην ἀνὰ 10ετίαν Μ.Πέμπτῃ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Κών/πόλεως, ἵνα ἐξυπηρετηθῇ διὰ τοῦ πυρός πού ἀναδίδεται ἐκ τῆς καύσεως αὐτῶν διὰ θρησκευτικῆς μάλιστα Τελετουργίας καὶ Τυπικῆς Διατάξεως, ἡ «Παρασκευὴ τοῦ Ἁγίου Μύρου» εἰς ποσότητα τοιαύτην πού ἀποστέλλεται γιὰ νὰ καλυφθοῦν Παγκοσμίως ὅλες οἱ ἀνάγκες τῶν κατὰ Τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς πρὸς τὸ ἀπαραίτητον Χρίσμα τῶν Πιστῶν κατὰ τὴν Εἴσοδον αὐτῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τοῦ Μυστηρίου τοῦ Ἱεροῦ Βαπτίσματος!

Ἀνέμενε ποτὲ ὁ Δημιουργὸς τοῦ «Σύμπαντος», ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατρός «δι' Οὗ τὰ πάντα ἐγένετο καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδέ ἓν ὃ γέγονεν»

(Ίωάν.1,3) πώς θα **ἐχρειάζεται**το ὥστε **Ἡ Σοφία Του** νὰ ἀσχολῇται εἰς τό μέλλον καί μέ **πάντων** τίς **βλακεῖες** καί τὰ ἐκ τῆς ἀφροσύνης καί ἀλαζονείας των ἀποτελέσματα· φθάνοντας νὰ ἀνέχεται **Πατριαρχικήν** (μάλιστα) **ἀπόφασιν** ρίψεως καί καύσεως εἰς τό πῦρ τῶν ἐν εἰκόσι προσκυνουμένων τιμητικῶς **λίαν ἡγαπηθέντων καί ἡγαπημένων «φίλων αὐτοῦ»** (Ψαλ.138,17) **Ἀγίων τοῦ λαοῦ**, ἔτι δέ τῶν Ἱερῶν καί τῶν Ὁσίων του, ἵνα **μὴ** βεβηλοῦνται;

Γιατί, ἐνῶ περί «**εἰκόνων τοῦ Θεοῦ**», ἀνθρώπων διαβιούντων ἔτι καί **θνησκόντων**, κόπτονται καί ἐπιμένουν περί **μόνης ταφῆς** αὐτῶν καί **οὐχί καύσεως** ἢ **ἀποτεφρώσεως**· προκειμένου **πάλι** περί **εἰκόνας Θεοῦ** **σαρκωθέντος** καί **περιγραφέντος** καί ἄρα **δυναμένου** **νὰ ἀπεικασθῇ** (=νὰ περιγραφῇ, νὰ ἀποδοθῇ **ζωγραφικῶς**, **εἰκαστικά τέχνη**, ἢ **εἰκασία=ἡ φαντασία**, τό νοερόν νὰ λάβῃ μορφήν ἐπὶ χάρτου, μουσαμᾶ, τοίχου) ἐν **εἰκόνι**, ν' ἀγιογραφηθῇ. **Ἡ ἀνθρώπων θνηξάντων-κοιμηθέντων**, **δύς εἰκόνων τοῦ Θεοῦ** νοουμένων, προσκυνηθεῖσιν δέ τιμητικῶς ὡς «**τετιμημένων καί λίαν πεφιλημένων καί παρά Θεοῦ ὡς φίλων αὐτοῦ ἀγαπωμένων**» (Ψαλ.138,17), τούτων λέγω, νὰ **μὴ** ἐπαρκῇ καί νὰ **μὴ** προτιμᾶται καί προκρίνεται καί περί αὐτῶν -τῶν **εἰκόνων λέγω-**, μετ' ἐπιμονῆς **μάλιστα**, **μία ἀνάλογη τιμητική ΤΑΦΗ**, ὡς **θεοπνεύστως** συμβουλεύει ὁ Σοφός Σειράχ στό 38,17· «**λιτανευομένων** τούτων, ὅπως συμπληροῖ καί ὁ Δαυΐδ, **ὑπὸ τῶν Πλουσίων τοῦ λαοῦ**» (Ψαλ.44,12). Καί **μὴ παραδίδωσθαι** ταύτας (**τάς εἰκόνας**) καί **πᾶν ὅσιον** (βιβλία, κομποσχοίνια κ.λ.π.) τοῦ λαοῦ, τοσοῦτον ἀφιλαδέλφως, ἀδόξως, **ἀσεβῶς**, ἀνοσίως, **ἀνιέρως**, ἀλλά καί σκληροκαρδίως, βαναύσως καί **ἀσπλάχνως τῷ πυρί ὑφ' ἡμῶν ρίπτεσθαι**· **δίκην** (=σάν, κατά τόν τρόπον) **δημίων** καί **φονέων** αὐτῶν, -τῷ λειτουργικῷ χρόνῳ τῆς Ἐκκλησίας ἐν ᾧ τά πάντα νοοῦνται καί λογίζονται παρόντα- «**φύσει καί θέσει**» μᾶλλον ἀναδεικνυομένων καί ἀποβαινόντων (δηλαδή **δημίων** καί **φονέων πραγματικῶν**), ὡς **μὴ** ὀρθῶς, σοφῶς, ἐν **φόβῳ Θεοῦ** ἐξετασάντων τό θέμα, **ἐπιπολαίως** καί **ἀσυναισθήτως** ἀποφασισάντων. Ἐκτός δέ πάσης ἀμφισβητήσεως ἐξετάζοντες, κρίνοντες -ὠρίμως εὐαγγελικῶς- **ΕΣΦΑΛΜΕΝΗΝ** νῦν τήν ἀπόφασιν, μετὰ παρέλευσιν τόσων ἀμαυρωθέντων αἰώνων! **Διευκόλυνεν αὐτούς** καί τοὺς ἐξυπηρέτησε **τά μέγιστα** ὁ τρόπος αὐτός πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ θέματος, στήν ἀναζήτησίν τους νὰ **λύσουν** τό πρόβλημα διὰ τῆς χρησιμοποίησεως **καυσίμου ὑλικοῦ** πρὸς δῆθεν «**ιεροπρεπῇ** καί **εὐλαβῇ, ἱλαράν ἀφήν** καί ἐξεύρεσιν **πηγῆς φλογός-πυρᾶς**», ἀναλόγου· **πρεπούσης** καί **ἀρμοζούσης** (δῆθεν) **εἰς τό ἔργον** στό ὅποῖον θά συνέδραμεν καί **αὕτη**, καί τό ὅποῖον ἦτο ἡ «**παρασκευὴ τοῦ Ἁγίου Μύρου**», νὰ καταλήξουν στήν προχειροτάτη καί **εὐκόλη** αὕτη λύση καί συνήθεια, τήν ἐπὶ **αἰῶνες** κρατοῦσαν, ἥτις καί

Τελετουργικήν ἐκκλησιαστικήν Τάξιν -ὡς μή ὤφειλεν- ἀπό πολύ **ένωρίς** ἐνεδύθη!

Ακόμα πιά πολύ. Φανταζόταν (ὁ Θεός) ὅτι τά σώματα τῶν ἐπιθυμούντων ἐν **ἐλευθέρα βουλήσει** καί **αὐτεξουσιότητι** νά ἀποφύγωσι τί τὸ ὅμοιον ἢ καὶ χειρότερον, θά κατέληγον αὔριον στά χέρια τῶν διαφόρων Δημάρχων νά γίνουν " **ι χ θ υ ἄ λ ε υ ρ ο ν** " -ναί! ὅσο παράδοξο καὶ ἀπίστευτο ἂν ἀκούγεται τοῦτο. Παραλαμβάνόμενα ἐκ τοῦ «**Χωνευτηρίου τοῦ Κοιμητηρίου**», **αὐτήν** τήν συνέχειαν καί τήν κατάληξιν, **ἀλέσεως** μετά τῶν ὑπολειμμάτων τῶν ρούχων καί τῶν **ὑποδημάτων**, τῶν ἐσφηνωμένων ἐπὶ τῶν ποδῶν νά ἔχουν, πρὸς διατροφήν καί αὔξησιν βάρους (πάχυνσιν) **Τσιπουρῶν** τῆς Ἰδιαιτάτης σου Γενετείρας, τῆς Ἐπανομῆς λέγω, καί τῶν φημισμένων σας "Νταλιανίων", νά μὴ δύνανται καί νά "**ἐξαῦλωθοῦν**" ἀκόμα, ἂν τό ἔχουν προαποφασίσει καί προδηλώσει ὅπως τινες (ἀσφαλῶς **ἀκουσίως**, ἀνελπίστως, **μή** προδηλωθέντος καί **μή** ἐπανασυμβῇ ἀπανθρώπως οὕτως, **οὐδενὶ θνητῷ ἐτέρῳ**) ἐν τῷ προσφάτῳ ἀτυχήματι ΤΡΕΝΟΣΕ, τῇ περιοχῇ Τεμπῶν!

Λές καὶ ἔπαυσε νά ἰσχύη τὸ ἀγιογραφικόν: "**Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς, ἡ οἰκουμένη καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ**" (Ψαλ.23,1), ὑπονοώντας ὅτι: Ὁ Δημιουργὸς τοῦ **Σύμπαντος**, δηλαδή -τοῦ ἀσυλλήπτου καὶ ἀπερινοήτου καί **ἀκαταλήπτου ἀστροχώρου**- τοῦ ἀπὸ ὑπερτρισεκατομμυρίων **Γαλαξίων** **συνεχῶς** διεφυνομένων καί **αὐξανομένων εἰς ὄγκον καὶ ἔκτασιν** -ἅς εἴπωμεν τήν κοινότυπον λέξιν συναπαρτισθέντος (τούτου τοῦ Σύμπαντος), ἐντὸς χρόνου πλέοντος, συγκροτηθέντος καί συσταθέντος· μέ «**ΠΛΗΡΩΜΑ**» (ἐπλήρωσε-γέμισε), ἐπὶ τῆς **Γῆς** μόνον -παραχθέντων καί βληθέντων-τοποθετηθέντων ἐπὶ μέρους-, τῆς **χλωρίδος** (=φυτικοῦ βασιλείου) (Γέν.1,11-13, τῇ **τρίτῃ** ἡμέρᾳ), καί τῆς **πανίδος** (=ζωϊκοῦ βασιλείου) (Γέν.1,20-25, τῇ **πέμπτῃ** ἡμέρᾳ), ὡς κορωνίδος δέ καὶ βασιλέως πάσης τῆς Κτίσεως, «**κατ' εἰκόνα αὐτοῦ καὶ ὁμοίωσιν**» πλάσαντος **ΜΟΝάΧΑ** τὸν **διφυῆ ἄνθρωπον**, οὐχὶ μόνον σῶμα ἀλλὰ καὶ **ψυχὴν ζῶσαν ἀθάνατον**, **πνοὴν ἰδικὴν Του ἐμφυσήσαντος εἰς τοὺς μυκτῆρας αὐτοῦ**» (Γέν.1,26-31, τῇ **ἕκτῃ** ἡμέρᾳ), ἀρκεσθέντος καί περιορισθέντος **μόνον ζωὴν** ἔχειν τὰ ζῶα, **ὄχι** καὶ **αἰωνίαν ψυχὴν**!

Ταῦτα· τοῦ **ἀνθρώπου** φέροντος **κύτταρα** καί τοῦ σχετικοῦ Κλάδου τῆς πιστήμης (Κυτταρολογίας) ἐπιτυχούσης ἄλματα εἰς τὸν τομέα της, αἱ δέ ἔρευναι τῆς Ἰατρικῆς τῆς **Μοριολογίας, Βιολογίας** καὶ **Γενετικῆς** ἐπιτελοῦν **μεγάλα-πελώρια** βήματα προόδου. **Διαστημικά** δέ Πειραματικά Ταξίδια μέ **Προσεληνώσεις**, **προσεδαφίσεις** στὸν **Ἄρη** ἐπιτυχεῖς **ἐπαναπροσγειώσεις** καὶ **Προσθαλασώσεις** **Σκαφάνδρων** καὶ **Διαστημοπλοίων**, χουν πλέον -ἀπλῶς εἰπεῖν- νά παρουσιάσουν καὶ δραστηριότητες **ἐκτός Πλανήτου Γῆς**!

Αφοῦ ὁ Ἑλληνας, ἀλλά κοινός «ὁμοιοπαθὴς πεπερασμένος» (Πράξ.14,15. Ἰακ.5,17) ἄνθρωπος, ἀπλῶς «φιλῶν τὴν σοφίαν» ὁ Ἀβδηρίτης **Δημόκριτος, ἀποδεχθεὶς τὴν ἀτομικὴν θεωρίαν** τοῦ διδασκάλου του **Λευκίππου**, ἐδίδασκε καὶ παρουσίασε τὸ «**μὴ τεμνόμενον**» -ἀπὸ ἐνὸς σημείου καὶ πέρα- **στοιχεῖον ὕλης**, ἦτοι τὸ «**ἄτομον**» (α+τέμνω), καὶ πού τὸ τελευταῖον αὐτό -τὸ μὴ τεμνόμενον-, ἐνούμενον **πάλι μαζί μέ ὅλα τὰ ἄλλα**, συμπληρώνει καὶ **συναπαρτίζει τὸ ὅλον** ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐτμήθη. Καὶ ἀκόμη, λαβὼν παρὰ **Θεοῦ** φωτισμόν, ἐγνωμάτευσεν ὅτι «**ἡ ὕλη (ἀπλῶς) ἀλλάζει μορφήν ἀλλὰ δέν χάνεται**».

Ἄν, τὰ περί φιλοῦντος τὴν σοφίαν Δημοκρίτου -**οὕτως** ἐχόντων- **ὑποληπτώμεθα** τοῦτον μιμησκόμενοι αὐτοῦ, μετὰ **δέους** ἀναφέρωμεν τὸ ὄνομα του καὶ **ἐπαινοῦντες** ἀνατρέχωμεν στὰ ἐπιτεύγματά του, **πόσο** μᾶλλον καὶ μάλιστα μεθ' **ὕψιστου** βαθμοῦ σεβασμοῦ, πρέπει νὰ ὑποκλινώμεθα ἐνώπιον τῆς **Αὐτοσοφίας** τοῦ **Παμβασιλέως** τῆς Κτίσεως, τοῦ Δημιουργοῦ, Προνοητοῦ, Συντηρητοῦ καὶ τὰ πάντα Ἀριστοτεχνικῶς Ρυθμίσαντος, μετὰ **τοσαύτης ἀρμονίας καὶ Τάξεως** διατηρῆσθαι καὶ κινῆσθαι καὶ ἀνταποκρίνεσθαι καὶ ἐπανακάμπτειν καὶ ἐπιστρέφειν καὶ ἀποδημεῖν καὶ **μὴ υπερβαίνειν τούς παρ' Αὐτοῦ τεθέντας «ὄρους» καὶ «νόμους»**· ἢ μὴ **μόνον τοῦ ἀνθρώπου** -οἴμοι- **συλλαμβανομένου, τ ὅ σ ο ν** ἐν τῇ Ἱστορίᾳ διὰ βίου κατὰ περιόδους ὡς ὁ «Περιούσιος λαός» Του, «**λιπαινόμενος καὶ παχυνόμενος νὰ ἀπολακτίζη ὁ ἠγαπημένος τὸν Θεόν**» (Δευτ.32,15)· «**ἐπὶ γῆς ἐρχόμενος νὰ μὴ εὐρίσκη τόπον ἐν τῷ καταλύματι καὶ νὰ γεννᾶται ἐν φάτνῃ ἀλόγων ζώων**» (Λουκ.2,7)· «**εἰς τὰ ἴδια ἐρχόμενος, οἱ ἴδιοι νὰ μὴ παραλαμβάνουσιν αὐτόν**» (Ἰωάν.1,11)· «**διερχόμενος τὸν βίον αὐτοῦ εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος, νὰ μὴν ἔχη πού νὰ κλίνη τὴν κεφαλὴν**» (Πράξ.10,38. Ματθ.8,20)· καὶ τέλος «**διὰ φθόνον νὰ παραδίδεται εἰς τὸ σταυρωθῆναι**» (Ματ.27,18. Μάρκ.15,10), προδιδόμενος ἀγνωμόνως ὑπὸ τοῦ καὶ ἐν «**τῷ τελευταίῳ Δείπνῳ**» (Λουκ.22,15) ἐπὶ γῆς **μὴ ἀπουσιάζοντος, «συνδετημόνος ὑπάρχοντος»** (Ἰωάν.13,22), καὶ **Αὐτοῦ τοῦ ἰδίου τοῦ Κυρίου ἐμποτίζοντος ἐν τῷ ποτηρίῳ τῷ ἐμπεριέχοντι τὸ αἷμα Του καὶ δίδοντος τῇ χειρὶ Ἰούδα, τοῦ μέλλοντος αὐτόν προδοῦναι, τὸν ἄρτον;!** Ὡ **ἀνεξικακία Θεοῦ!** Ἐμπροσθεν ἀνθρώπου ἀγνωμονοῦντος καὶ δοκοῦντος-οἰομένου **κ ρ υ φ ί ω ς**, **φεῦ(!)** προδίδειν τὸν Δημιουργόν καὶ πλάστην αὐτοῦ!

Δέν προεγνώριζε τὰ πάντα;; «**Ἐκουσίως**» εἰς ὅλα, ἀπὸ **μόνος** εἰσῆλθεν καὶ τὰ πάντα ἔπαθε δι' ἡμᾶς. «**Οὐχὶ ταῦτα ἔδει παθεῖν τὸν Χριστόν κατὰ τὰς Γραφάς καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ;**» (Λουκ.24,26-27. Α' Κορ.15,3-4), ἔφη συνομιλῶν «**συμπορευόμενος πρὸς Ἑμμαούς ἐν ἐτέρᾳ μορφῇ μετὰ δύο συμμαθητῶν, Λουκᾶ καὶ Κλεόπα κατὰ τὴν Παράδοσιν, τοῦ μὴ ἐπιγνῶναι αὐτόν, ὥστε νὰ μὴ Τὸν ἀναγνωρίζουν-νὰ μὴ γίνεται ἀντιληπτὸς ποιός εἶναι, οἱ**

ὀφθαλμοί αὐτῶν ἐκρατοῦντο, ἀδυνατοῦσαν ἐκείνη τῇ στιγμή νά Τόν διαπιστώσουν» (Λουκ.24,13-16). «Ἐκουσίως ἔπαθε καί εἰς τόν Σταυρόν ἀνῆλθεν, ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐρχόμενος-καταβάς-κενώσας ἑαυτόν, σαρκωθείς, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως» (Ἰωάν.19,20. Φιλίπ.2,7 & Ἰωάν.3,13/3,31. Ἰακ.1,17). «**Αὐτεξουσίως, ἰδία δυνάμει ἀνέστη, Θεός ὢν ἀληθινός**» (Α΄Ιωά.5,20. Α΄Θεσ.1,9-10. Ἰωάν.17,3).

Δέν ἠθέλησε, καί δέν ἔκρινε σκόπιμο καί κατάλληλο τόν χρόνο νά κάνη Ἐκεῖνος τήν λεπτομερῆ ἀνάλυσιν περί «**ψυχικοῦ-χοϊκοῦ**» καί «**πνευματικοῦ**» σώματος τήν ὁποίαν ἔκανε καί ἐδίδασκε ὁ Ἀπ. Παῦλος, τό «**σκεῦος τῆς ἐκλογῆς**» του (Πράξ.9,15), στήν (Α΄Κορ.15,44) αὐτή τή φορά· ὅπως ἐπίσης θά εὑρίσκει ἐρμηνεία καί ἐξήγηση τό γνωστό **Ὁραμα τοῦ Ἰεζεκιήλ** πού ἀπλώνεται στό 37^{ον} Κεφάλαιον τοῦ ὁμωνύμου βιβλίου του, καί τό ὁποῖον ἀναγινώσκεται στήν ἐκκλησία **μετά τήν ἐπιστροφήν ἀπό τήν Περιφοράν καί Λιτάνευσιν τοῦ Ἱεροῦ Ἐπιταφίου τό ἑσπέρας τῆς Μ. Παρασκευῆς** καί τήν συνέχισιν τῆς ἱερᾶς Ἀκολουθίας ἐν τῷ Ναῶ. Ἐκεῖ ἀναφέρεται τό «**πεδίον πού γέμει ξηρῶν ὀστέων καί σαρκῶν**, καί ἐντέλλεται παρά τοῦ Θεοῦ ὁ Προφήτης νά κηρύξη, καί ταῦτα ἐνωθέντα συνεζωοποιήθησαν, συνανέστησαν» κ.λ.π. Ἀναγινώσκεται δέ, εἰς προκήρυξιν-προεξαγγελίαν καί προϋπόμνησιν καί τῆς ἰδικῆς μας ἀναστάσεως, ὅπως τῆς προτυπωθείσης ἐν τῷ τοῦ Ἰεζεκιήλ Ὁράματι τῇ Π. Διαθήκῃ, ἀλλά καί **μετά τήν «Εἰκονικήν Ταφήν» καί τήν Ἀνάμνησιν καί τήν βαθυτάτην ἡμῶν πίστιν καί διαβεβαίωσιν ὅτι ὁ Κύριος ὄντως, πραγματικῶς ἔπαθε! Ἐσταυρώθη, ἀπέθανε, νεκρός γυμνός καί ἄταφος θεαθεῖς καί διαπιστωθεῖς, ἐτάφη ἐν «Καινῷ» μνήματι, καί αὐτοδυνάμως Παντοδύναμος ὢν Αὐτοανέστη, ἐξελθὼν τοῦ Τάφου ἐσφραγισμένου ὄντος ἔτι ὑπὸ τοῦ λίθου, ὅπως μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν εἰς τό Ὑπερῶν «Κεκλεισμένων τῶν θυρῶν» (Ἰωάν.20,19), «ὅπως τάς κλεῖς τῆς παρθενίας μή λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ Του καί οὕτως ἠνέωξεν ἡμῖν Παραδείσου τάς πύλας» (Ι.Ὑμνολογία).**

Εἰς τό σημεῖον αὐτό, ἅς ἐπιμείνωμεν λίγο καί ἅς ὑποκλιθῶμεν πόσο θαυμαστά, ἔγκαιρα καί προκαταβολικά μεριμνᾷ καί ἐνεργεῖ ὁ Θεός διὰ τοῦ Πνεύματός του τοῦ Ἁγίου, ὥστε νά **ἀποστομωθοῦν** καί ἐδῶ στήν Παντοδύναμη **αὐτοανάσταση** τοῦ Κυρίου, οἱ ραδιοῦργοι καί ψευδόμενοι Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι, οἱ ὅποιοι μέχρι πού σκέφτηκαν «νά πληρώσουν χρήματα **ἱκανά** εἰς τούς Ρωμαίους στρατιώτας τούς φύλακας τοῦ μνημείου τοῦ Κυρίου, καί νά διαδώσουν ὅτι, αὐτῶν **κοιμωμένων**, ἔκλεψαν οἱ μαθηταί τό σῶμα καί (δῆθεν) **δέν ἀνεστήθη ὁ Χριστός**» (Ματθ.28,12-13). Ὁ Εὐαγγελιστής **Ματθαῖος** μᾶς πληροφορεῖ ὅτι τό λαξευτό ἐπὶ βράχου «**καινό μνημεῖον**» (καινούργιο, νεότευκτον, νεολαξευμένο) πού **ἀπέθεσε τόν Ἰησοῦν** ἐντός τοῦ Κήπου του, κατόπιν τῆς **ἀπό τοῦ Πιλάτου δοθείσης διαταγῆς** (ὄχι ἀδείας, **ἐστρατοκρατοῦντο**) καί **μετά τήν ἀπό κοινοῦ μετά τοῦ Νικοδήμου**

Ἀποκαθήλωσιν ἀπό τοῦ Σταυροῦ, ἦτο ἰδιοκτησίας τοῦ πλουσίου ἐξ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ» (Ματθ.27,57-60). Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ὅμως δέν παραλείπει νά προσθέσῃ καί μιᾷ ἄλλῃ **σπουδαιοτάτῃ -γιά τήν περίπτωσιν- λεπτομέρεια** τήν ὁποίαν οἱ μελετηταί καί σπουδασταί τῶν Γραφῶν Σαδουκκαῖοι ἰδίως, θά τήν ἐξεμεταλλεύοντο **ὅπωςδῆποτε**. Ὁ Ἰωάννης συμπληρώνει τήν λεπτομέρεια «μνημεῖον καινόν, ἐν **ὃ οὐδέπω οὐδεὶς ἐτέθη**»! Μέσα στό ὁποῖο μνημεῖο δέν εἶχε προηγούμενα θαφτῇ ποτέ **κανένας** ἄλλος!

Καί ἔχει **πολλή** μεγάλη σημασία αὐτό ἐν προκειμένῳ, διότι οἱ Ἑβραῖοι ἔχουν **προηγούμενη** περίπτωσις καταγεγραμμένη εἰς τό **Δ' Βασιλειῶν, Κεφάλαιον 13^{ον} στίχοι 20-21**. «Καί ἀπέθανε ὁ Ἑλισαίῃ καί τόν ἔθαψαν. Καί μετὰ ἓνα χρόνον συνέβη νά κάνουν ἐπιδρομή στή χώρα κάποιοι λαφυραγωγοί καταδρομεῖς ἀπό το Μωάβ. Οἱ υἱοί Ἰσραήλ, καθὼς ἔθαβαν ἓναν ἄντρα, βλέπουν ξαφνικά τούς καταδρομεῖς ληστές καί **ρίχνουν ὅπως ὅπως τόν ἄνθρωπο μέσα στόν τάφο τοῦ Ἑλισαίῃ· κι ἐκεῖνος, καθὼς ἔπεσε μέσα, ἄγγιξε τά ὀστά τοῦ Ἑλισαίῃ, καί ἀνέζησε καί σηκώθηκε καί στάθηκε ὄρθιος**». Ἄν ἔθεταν τόν Κύριο σέ μνημεῖο πού τυχόν **εἶχε** πρό Αὐτοῦ ταφῇ προηγουμένως κάποτε κάποιος ἄλλος, ὁ **ὅποιοσδῆποτε**, ὅπως στήν περίπτωσιν τοῦ τάφου τοῦ Ἑλισαίῃ, οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι θά ἠδύναντο νά τό **ἐκμεταλλευθοῦν** καί νά ἰσχυρισθοῦν ὅτι ὁ «πλάνος αὐτός κι' ὁ ἀντάρτης πού ἀναστατώνει τόν ὄχλον», ἄκούμπησε σέ τάφο **Προφήτου**, προηγηθέντος πάντως ἀξιολόγου καί **ἀρεστοῦ** στόν Γιαχβέ ἀνθρώπου, καί ἐξ αἰτίας **αὐτοῦ**, καί διά τόν λόγον **αὐτόν** ἀνεστήθη ὁ Ἰησοῦς, **ὅχι** ὅτι **αὐτοῦ** τοῦ ἔπρεπε νά ἀναστηθῇ!!!

Θά ὥριζε καί θά καθώριζε **τρόπον ταφῆς**, ἐπειδή καί τῶν **Προπατόρων** Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καί Ἰακώβ, καθὼς καί τῶν διαφόρων **Πατριαρχῶν** καί τῶν **Ἀρχόντων** τοῦ λαοῦ δέν ἐγένετο ἡ ταφή κατ' ὅμοιον καί ἴδιον τρόπον, ἐν τῇ γῇ, ἐν **λαξευτῷ** τάφῳ εἴτε δι' ἐγκλεισμοῦ καί φραγῆς ἐν σπηλαίῳ, ἢ διά **ταριχεύσεως** καί τοποθετήσεως αὐτῶν πρὸς **μομιοποίησιν** εἰς τό βάθος καί ὑπό κάτω ὀγκωδεστάτων καί ὑψηλοτάτων **Πυραμίδων**, ἢ τι ἄλλο;

Ἄν περί **αὐτά** θά ἡσχολεῖτο ὁ Κύριος καί **οὐχί** περί **τῆς ἀθανάτου** ψυχῆς κυρίως καί **πρωτίστως** εἰπών: Ὅχι, **μή νοιάζεστε γιά τά στερνά σας μέ τί τρόπο θά ταφῆτε καί πού θά τεθῇ τό σῶμα σας**, τό ὁποῖο πολύ πολύ καλά γνωρίζω καλύτερα ἀπό σᾶς, ὅτι (πρέπει νά) «**εἶναι ναός τοῦ ἐν ὑμῖν οἰκοῦντος ἁγίου Πνεύματος**» (Α' Κορ.6,19), ἀλλά «**μή φοβηθῆτε ἀπό τῶν ἀποκτεννόντων τό σῶμα, τήν δέ ψυχήν μή δυναμένων ἀποκτεῖναι· φοβήθητε δέ μᾶλλον τόν δυνάμενον καί ψυχήν καί σῶμα ἀπολέσαι ἐν γεέννῃ**» (Ματθ.10,28). Ἐγώ πού σᾶς εἶχα πλάσει, σᾶς **ρωτοῦσα** πρὶν σᾶς θεραπεύσω, σεβόμενος **ἀπολύτως** τήν ἐλευθερίαν πού σᾶς εἶχα δώσει· «**θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;**» -«**θέλεις νά σέ κάνω καλά;**» (Ἰωάν.5,6). Ἄν ἤθελες! Διαφορετικά **δέν** θ' ἀντεπροσώπευε τό **νόημά** της ἡ

λέξεις, καί ὡς περιττή καί ἄνευ σκοποῦ **δέν** θά ἐχρειάζετο στό λεξιλόγιο καί τά Λεξικά. **Πῶς** θά σοῦ ἐπιβάλω ἐγώ· ἡ **ΠΟΙΟΣ** θά γίνη **ἀνώτερός** ΜΟΥ καί θά θεσπίσῃ, ἔστω τόν **τῆς Παραδόσεως τῆς Ἑκκλησίας** ὡς μόνιμον καί **μοναδικόν** τρόπον Ταφῆς τοῦ ἀνθρώπου, **στανικῶς** ἐπιβαλλομένη ἐπὶ τῶν συνειδήσεων, τοῦ **αὐτεξουσίου** καί τῆς ἐλευθέρας βουλήσεως τοῦ ἀνθρώπου;!

Μιλάει ὁ Θεός πρὸς ἡμᾶς («**ἀνθρωποπαθῶς**» ἐντός τῶν ἀδιαβλήτων παθῶν καί τῶν γλωσσικῶν ἰδιωμάτων Του) γιά «**ὅσους** ἔχουν αὐτιά νά ἀκοῦνε» (Ματ.11,15/13,9/13,43. Μαρκ.4,9/4,23/7,16. Λουκ.8,8/14,35) καί **ἀντέχουν** νά Τόν ἀκούσουν: **Ρέ ΣΕΙΣ(!!!)**, πού μέ ἄλλους δώδεκα μαζί χοντροκομμένους μαντραχαλαίους, **ἀρμυροψημένους ῥιοκαμμένους** Ψαράδες, πού μερικοὶ **ἀψεῖς** ἀναμετάξυ τους «**τραβάγαν καί μαχαίρι**» (Λουκ.22,49-50) γιά τόν φίλο καί δάσκαλο, καί ἐν τούτοις τήν ἄλλη στιγμή μποροῦσαν οἱ ἴδιοι **νά σ' ἀφήσουν ἐκτεθειμένο στόν μεγαλύτερο κίνδυνο καί νά σέ πουλήσουν, «δηλώνοντας παντελῆ ἄγνοια γιά σένα, ὅτι δέν σέ γνωρίζουν καθόλου»!** (Λουκ.22,57,58,59,60,61,62,...διαδοχικά **οἱ τρεῖς ἀρνήσεις** τοῦ Πέτρου, ὁ **φωνήσας ἀλέκτωρ**, ἡ **διασταύρωσις τοῦ βλέμματός** του μετά τοῦ βλέμματος τοῦ Κυρίου ἐκ τοῦ μακρόθεν, καί τό **πικρό του κλάμα** ἐξελθόντος αὐτοῦ ἔξω). Ἕνας ἄλλος **Πρωτόκλητος**, πού ἀπό περιέργεια «**4 τό καταμεσήμερο**» (Ἰωάν.1,40) πού **ξεκουράζεται ὁ κόσμος** ζήτησε νά ρθῇ νά δῇ **ποῦ μένω καί δέν ξεκόλλαγε νά φύγῃ**. Βλέπετε ἐγώ **δέν ἔχω δικαίωμα γιά μεσημεριανό ὕπνο καί ξεκούραση**, περιμένω δέ ὡς καί «**τὴν ἀναίδειά σας καί τὰ μεσάνυχτα ἀκόμη νά σᾶς ἀνοίξω τὴν πόρτα μου, ἀρκεῖ νά μοῦ χτυπήσετε**» (Λουκ.11,8). Κάποιος ἄλλος (Ναθαναήλ) πού «**δέν εὑρίσκες δόλο στό στόμα του καί χάλασε τόν κόσμο νά μέ φέρῃ σέ γνωριμία συστήνοντάς με στό φίλο του τό Φίλιππο**» (Ἰωάν.1,48). Ἕνας Ἰωάννης ἀγνός, ἄκακος, Παρθένος, συμμαζεμένος καί **τόσο ἀθῶος καί ἀπονήρευτος**, μέ ἀφοβία πρὸς πάντας καί **πάντα** τὰ τεκταινόμενα γύρω, μετρώντας καί ζυγίζοντας μέ ἀντίβαρο τό συναίσθημα τῆς ἀθῶας **καρδιάς** Του ὅλα, διακατεχόμενος ἀκόμη - συγκρίνοντάς τον μέ ὅλους αὐτούς πού προανέφερα- ἀπὸ **εἰλικρινῇ** ἀγάπη πρὸς τό προσωπὸ μου, μά καί **σεβασμό** πρὸς τό πρόσωπο τῆς μάνας πού μέ γέννησε σάν **τέλειο ἄνθρωπο -ἐκτός ἀμαρτίας-** ἐπὶ τῆς γῆς καί τό εἶχε **διακρίνει** αὐτό ξεκάθαρα κι' ἀθόρυβα, **ὄχι** σάν τόν φωνακλά τόν Πέτρο, **καί** σέ μένα **καί** στή μητέρα μου, καί στάθηκε κοντά της καί κοντά μου μέχρι τελευταίας στιγμῆς κάτω καί ἀπὸ τόν **Σταυρό** μου ἀκόμη, μέχρι πού «**παρέδωκα τό πνεῦμα**» (Ἰωάν.19,30). Καί ἐκεῖνος **ἀναπληρῶν** πλέον ἐμέ, «**ἔλαβεν αὐτήν ὡς ἀρμόζει καί πρέπει μητρί, σὺν υἱῷ εἰς τὰ ἴδια οἰκεῖν, ἀναστρέφεσθαι καί ἀλληλοῖς κηδεμονίας ἔργον ἐπιτελεῖν,**» (Ἰωάν.19,26-27). Καί τέλος ὁ σπιοῦνος τῆς παρέας, ὁ «**προδούς με**» Ἰούδας! (Ματθ.26,25/27,3. Ἰωάν.18,5). Ὁ ὁποῖος, **ἀγαπῶν τόν «πλοῦτον»** (Λουκ.18,23),

ηϋλίζετο καί φοιτοῦσεν κοντά σ' ἐμένα πού **δίδασκα «φιλοπτωχία»!** (Τίτ.1,8. Α' Πέτρ.4,9).

Ἄν **«δέν ἀπωλέσθη κανείς ἢ μή ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ὁ Ἰούδας»** (Ἰωάν.17,12). Ἄν προτοῦ ἐγκαταλείψω τήν γῆν **«ἀμνήστευσα τά τῶν μαθητῶν μου πάντα καί τά τοῦ τρεῖς ἀρνησαμένου με Πέτρου, ἀποκαταστήσας αὐτόν καί ἐπιτρέψας νά βόσκη τά ἀρνία μου καί τά πρόβατά μου»** (Ἰωάν.21,15-16). Ἄν ἐκάλεσα ὅλους πλέον **« Φ ί λ ο υ ς »** (Ἰωάν.15,15) καί **οὐχί μαθητάς ἢ δούλους**· ποίους; Τούς ἐναπομείναντας-ὑπολοιπειφθέντας **11** μαθητάς (Α' Κορ.15,5) (ἐξαιρεθέντος διά παντός τοῦ προδότου Ἰούδα), σύν τούς **70** (Λουκ.10,1/10,17), σύν «τούς **120** ἐν τῷ Ὑπερώῳ καί τούς **ὑπέρ 500**» (Α' Κορ.15,6), σύν τίς **«τρισχίλιες (3000) ψυχές** πού προσετέθησαν τῇ ἡμέρῃ ἐκείνῃ **ἀσμένως ἀποδεξάμεναι τό πρῶτο κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου μετά τήν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς στά Ἱεροσόλυμα!** (Πράξ.2,41).

Ἐάν **«ὕμᾱς φίλους ἐκάλεσα, ὡς πάντα τά παρά τοῦ Πατρός παραλαβὼν ἵνα γνωρίσω ὑμῖν, καί τοῦτο ἐξεπλήρωσα»** (Ἰωάν.15,15). Ἄντεξα δέ νά σταθῶ ἀπέναντί σας καί ἀπέναντι ὅλων τῶν ἀνθρώπων πού ἔπλασα καί δημιούργησα καί **νά ρωτήσω πάντας ἀνεξαιρέτως, «τίς ἐλέγχει με περί ἀμαρτίας»;** (Ἰωάν.8,46) καί **«οὐδείς με κατέκρινε»** (Ἰωάν.8,10). Ὁ δέ Πιλάτος καί αὐτός, **«μή εὐρών αἰτίαν, ἔφη· οὐδέ ἐγώ σέ κατακρίνω»** (Ἰωάν.8,11/16,8. Ἰούδα 15). Καί ἐν τούτοις **ὑπῆρξαν ἄνθρωποι μεταξύ τοῦ θρησκευτικοῦ, μάλιστα, χώρου οἵτινες «διά φθόνον παρέδωκαν εἰς τό σταυρῶσαι μέ»** (Ματθ.27,18. Μάρκ.15,10).

Τό ἴδιο **ἀκριβῶς** δέν συμβαίνει καί δέν ἐπαναλαμβάνεται καθημερινῶς **μπροστά στά μάτια σου, Δημήτριε, μέσα σέ ἐκκλησιαστικό χῶρο,** καί **διά φθόνον,** ὡς ὁ Πιλάτος νίπτοντες καί οἱ ὑπόλοιποι τάς χεῖρας σας **συμπράττετε** μετά τοῦ ἐπισκόπου καί **θανατώνετε** ἀνθρώπους;! **Ναί, διά φθόνον καί ἀντέχοντες,** -ὄχι ὑποφέροντες-, **ἔχοντες** ἀντοχάς νά φέρετε **ἀδιαφόρως** καί ἀναισθητιῶντες τήν **τραγικότητα** ἐνός δράματος πού **ἐξελίσσεται** καί περιπλέκεται **ὅλονέν** καί ἐπικινδυνωδέστερα ἐπὶ **ἐπταετίαν** ὅλην ἐπὶ **ζώσης** σκηνῆς· καί **«οὐκ ἔστιν ὁ συνιών,** ὁ **λυτρούμενος** ὑμᾶς ἐκ τῆς **ὀλοσχεροῦς** καταστροφῆς καί τοῦ ἀφανισμοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου **δέν** θά ἐξαιρεθῆς, ἀφοῦ ὁ **ἴδιος δέν** τό ἠθέλησες, **δέν** τό ἐπεδίωξες καί **οὐδέν** ἐνδιαφέρον ἐπέδειξες νά τύχης ἐξαιρέσεως καί ἀπαλλαγῆς. Ὁ Θεός **ἀνυστάκτως** παρηκολούθει καί παρατηρεῖ-ἐπισκοπεῖ **τά πάντα!** Ἀλλά σεῖς, **ἐπίσκοπος** καί **ἐπιτελικοί, μή** ἐπισκοποῦντες, καί **μή** ἀρμοδίως ὑπευθύνως καί **ἐνσυνειδήτως** ἐπιτελοῦντες -ὁμοῦ καί εἷς ἕκαστος κεχωρισμένως- **εὐόρκως** τό ἔργον του, ὡς ἀπό **Θεοῦ** ἀνατεθέν καί **οὐχί** παρ' **ἀνθρώπου,** παίζετε ἐν **οὐ παικτοῖς,** ἐμπαίζοντες **«Θεόν ζῶντα,** ὃν τρέμουσι τά **σύμπαντα»** (Ψαλ.118,91), ζηλωτὴν εἰς **ὅλα** καί ἔναντι **ὅλων** ὧσων ἐνομοθέτησεν **ὄντα** καί εἰπόντα, **«ἐγώ Θεός ζηλωτῆς εἰμί»** (Ἐξοδ.20,5),

δηλαδή **ζηλιάρης** καί **ἀπαιτητικός** στό **νά τηρηθοῦν** ὅσα ἐνομοθέτησε! Καί «οὐ μυκτηρίζεται» (Γαλ.6,7), **δέν** ὑποφέρει ὀνειδισμόν. Εἶναι **ταχύς** εἰς τό «ἐξολοθρεῦσαι καί ἀφανίσει καί **τό μνημόσυνό σας, τήν μνήμη καί τή θύμησή σας ἀπό προσώπου γῆς**» (Ψαλ.33,16/108,15. Σοφ.Σολ.10,8. Σοφ.Σειρ.10,17). Ὡς **πότε** θά παίζετε μέ τή φωτιά; Μήπως τώρα πού **ἀκρίβηνε τό ρεῦμα** ὡς **μή** ἔχοντας **ἠθικό ἔρμα**, σᾶς ρίξει στά ἀτμοηλεκτρικά ἐργοστάσια τῶν ἐγκαταστάσεων τοῦ «**ἀφώτου φωτός**» τοῦ Διαβόλου πού ἡ ἐταιρεία του **Δέν ἔχει Ἥθος**, καί κράτησε ὁ πανάθλιος καί ἀπατεῶν τά **ἴδια** ἀρχικά (**Δ.Ε.Η.**) γιά **νά ξεγελᾷ καί ἐξαπατᾷ** τούς πιστούς διά «πελατειακές **αὐξοπληθυσμιακές** του σχέσεις...»;;! Ἀλλά ὁ **Μπαρδάκας** ἔχει μέσα του ἀπό **μικρός**, καθὼς εἶπε ὁ π. Αὐγουστῖνος, τόν **ἴδιο** «τόν **ἐλαύνοντα**» (Λουκ.8,29).

Αὐτόν, τόν **Θεόν** καί ταυτοχρόνως «**φίλον σας**» (Ἰωάν.15,15) πού βλέπετε **νά** περνᾷ μπροστά ἀπό τά μάτια σας μέ τέτοιες καί σέ **τέτοιες ἀλλεπάλληλες μορφές**, στιγμές, σκηνές, καταστάσεις φρικώδεις, θαυμαστά γεγονότα, **ὑπέρ** τήν λογικήν συμβαίνοντα, **ἀνεξιχνίαστα καί ἀκατανόητα**, μόνον εἰς **αἶνον καί δοξολογίαν** **κινοῦντα τήν ψυχὴν καί τήν καρδίαν καί κάμπτοντα εἰς προσκύνησιν** «**πᾶν γόνυ, ἐπουρανίων, ἐπιγείων καί καταχθονίων**» (Φιλιπ.2,10), τί λέτε, τί **συμπέρασμα βγάζετε**;

Γιά **τόσο «φτηνιάρη»** (ἀνθρωποπαθῶς ὁμιλεῖ ὁ Θεός) **μέ ἐκλαμβάνετε**; Γιά **τόσο ἀδιάφορο, ἀμελῆ** ἢ καί **ἄσπλαχνο** ἀκόμη, πού **δέν** ἔδειξα κανένα μὰ κανένα ἐνδιαφέρον γιά τά «**φιλαράκια**» μου ἐκεῖνα τά **ἄθῶα**, πού «**ἀπό δύο ἐτῶν καί κάτω 14000** σύνολο, **βρεφούδια**» (Ματ.2,16-18) σάν κι' ἐμένα νιογέννητα, τά ἐφόνευσεν ἡ μάχαιρα τοῦ Ἡρώδη, μή διακινδυνεύση ἡ Βασιλεία του ἀπό **ἐμένα**, πληρώσαντα κι' **ἐκεῖνα** τοῦτο μέ τή ζωούλα τους;!!!

Μίλησα καί **νοιάστηκα ποτέ γι' αὐτά, ἀσχολήθηκα γιά τόν τρόπο τόν σκληρό ἀπωλείας τῆς τρυφερῆς ἡλικίας τους**; Γιά τίς **Χαροκαμένες μανούλες τους**, **νά** κατασυγκινήσω τά πλήθη εἰς τό **νά** μέ συμπαθήσουν γιά πελατειακές **ἐγκόσμιες** σχέσεις ἀποκτήσεως **ὀπαδῶν**, 14000 ψῆψοι ὑπολογίζονται μέσ' στό **νερό**. Ἀλλά, καί ὡς **πρός τό θέμα τῆς Ταφῆς των**; **Τί** ἀπέγιναν τά κορμάκια τους, τά σώματά τους; **Τί** κηδεῖα τοὺς ἐγένετο; Ἐτάφησαν σέ 14000 **ξεχωριστά μνήματα**; Ἐτάφησαν βιαίως ὑπό τῶν Δημίων **εἰς ὀμαδικούς Τάφους** (μᾶλλον);! Ἐρρίφθησαν εἰς **Θαλλάσας, λίμνας, Ποταμούς**; Ὁ **Προφήτης μου** διά Πνεύματος ἁγίου, **πρό τῆς Ἑμῆς σαρκώσεως** προεφήτευσεν διά τό συμβησόμενον εἰς τό μέλλον εἰπών, «**φωνή ἐν Ραμᾷ ἠκούσθη, θρῆνος καί κλαυθμός καί ὀδυρμός πολὺς· Ραχήλ κλαίουσα τά τέκνα αὐτῆς, καί οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι, ὅτι οὐκ εἰσὶν**». (Ματ.2,18).

Ἀλλά θέμα καί πρόβλημα «Ταφῆς» ἢ «ἀποτεφρώσεως» τῶν Νεκρῶν ὑπάρχει καί ἔντονον-φλέγον μάλιστα, Πανελλαδικόν καί Παγκόσμιον, εἰς ἅπαντας τούς Δήμους ἐλλείψει χώρου ἐντός ἢ πλησίον τῶν Πόλεων· ἢ τῶν Κεκοιμημένων ἀπό Θρησκευτικοῦ Τυπικοῦ καί Τελετουργίας ὅποι = ἐκεῖ ὅπου, ὅπουδῆποτε, ὅπου τυχόν συμβῇ ἢ ὑπάρξῃ δυνατότης νά τηρηθοῦν τά εἰωθότα τῆς κατὰ τήν Παράδοσιν κηδεύσεως στό χῶμα· εἴτε ... βρεθῇ κάποιος σκουληκιασμένος παρατημένος χρόνια καί στεγνώνη πάνω σ' ἓνα στρῶμα, εἴτε πνιγμένος στή θάλασσα φαγμένος ἀπό τὰ ψάρια, εἴτε **μέ διαστημόπλοιο** πάνω στή Σελήνη ἢ σέ ἄλλα ἀστέρια, εἴτε **τριγυρνᾷ στεγνώνοντας μέσα σέ Σκάφανδρο** μέσα στὰ Αἰθήρια, εἴτε **διαμελισμένος ἀπό νάρκη** σέ καμιά πλαγιά, εἴτε **πλακωμένος μέσα σέ λατομεῖο**, εἴτε **ἐπὶ μακράν σειρὰν ἐτῶν ὑπὸ ἐρείπια σεισμοῦ**· σέ ὅποιαδῆποτε κατάσταση κι' ἂν θὰ βρῇ -κατὰ τήν Β' Παρουσία-, τὸ ἐλαχιστότατο μόριο τοῦ σώματος ἐκάστου ἀνθρώπου, δέν θὰ ἐξετάσῃ ἰδιαζόντως καί πεισματικά αὐστηρότατα ὁ Θεός, τὸν τρόπον συγκατανεύσεως τυχόν -ἂν θὰ ἠδύνατο νά ἐκφρασθῇ γνώμη περὶ τοῦ τρόπου κηδεύσεως καί εἴ δυνατόν προτιμήσεως ὀρθοδόξου παραδοσιακοῦ τρόπου ταφῆς- μήπως γίνῃ κάποια ἀπὸ μέρους τοῦ Θεοῦ διάκρισις καί ἀβαρία-προσωποληψία ἔνεκα αὐστηρᾶς τηρήσεως τῆς Ἀγιογραφικῆς Παραδόσεως, ὅλων τῶν ἄλλων, μελλόντων νά περιέλθουν πάντως εἰς **δευτέραν μοῖραν**;!!!!

Δημητρό, Δημητρό, εὐτυχῶς πού εἶναι " **ἀ ν ε ν δ ε ἦ ς** " καί ἀναφεῖς (α+ἄφή, μή ἀπτόμενος), ἄψαυστος, ἀνεπηρέαστος καί ἀναλλοίωτος μὴ δεχόμενος «τροπὴν», «φυρμόν ἢ διαίρεσιν» ὁ Θεός, γι' αὐτὸ μᾶλλον δέν προέβλεψε νομοθετῶν νά προσθέσῃ καί ἐντολήν "**οὐ βλασφημήσης Κύριον τὸν Θεόν σου**", γιατί (μᾶλλον) δέν φαντάστηκε ὅτι θὰ ἀγνωμονοῦσε σέ τέτοιο βαθμό ὁ **πεπερασμένος** ἄνθρωπος πού θὰ **ἐπεξέτεινε** τὰ ὅρια τοῦ νά βλάπτῃ τήν φήμην τοῦ συνανθρώπου, ὥστε ν' ἀπετόλμα νά βλασφημήσῃ = «νά βλάψῃ τήν φήμην» τοῦ «**ἀβλαβοῦς, ἀχράντου, καί ἀνενδεοῦς**» Θεοῦ! Ἐπαισχύντως δέ διεπίστωσεν αὐτοτιμωρούμενος καί **εὐτελιζόμενος** ὁ ἄφρων, ὅτι **ἀνοσίως** στρέφων τό πρόσωπον, ἐκστομίζων ὕβρεις καί πτύων **κατὰ** τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν οὐρανόν, αἱ ὕβρεις καί τὰ ἴδια πτύσματα **ἔτσι** ἀκριβῶς κατερχόμενα καί ἐπιστρέφοντα πέφτουν πάνω στό ἐλεεινὸ καί ἀγνώμον **πρόσωπόν** του!

Μήπως ὅμως **σιωπῶν**, ἐν τῇ ἀνοχῇ **συνευδοκεῖς, συμπράττεις** τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις Ἰουστίνου, δέν εὐωδιᾷς μετὰ Κρίνου, **λεπτὸν** ἔστω ἄρωμα ἀναδίδων ἐγγίζων **ἐπισκόπῳ**· **οὐσία** καί πράγματι, ἀπολέσαντι τήν τοιαύτην ιδιότητα πρὸ **πολλοῦ** οὗτος ἔνεκα τῶν ἐμφανεστάτων ἐξοφθάλμων **ἀντορθοδόξων** αὐτοῦ τοποθετήσεων;

Πωλείς ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ Ναοῦ βιβλία **ψυχωφελῇ** καὶ ἱερὲς **εἰκόνες**, διὰ δέ τῶν προσποριζομένων χρημάτων «**ἀγιογραφεῖς**»... **Ρώτησες** αὐτὴν ταύτην τὴν Γραφὴν καὶ τοὺς "**φίλους τοῦ Θεοῦ**" (Ψαλ.138,17) τοὺς Ἁγίους; Σοῦ εἶπαν **μπράβο**, μᾶς εὐχαριστεῖς, **καλὰ κάνεις**; Ἦ τῷ **Μπαρδάκα**, καὶ **μόνῳ** αὐτῷ ἐνδιαφέρεσαι, αὐτός ἀρκεῖ Σοι καὶ ἐξαντλεῖ Σε ὡς «θέμα», καὶ εἰς αὐτόν καὶ **μόνον** εὐαρεστεῖσαι;!

Ἐρεύνησον, ἀνάγνωθι καὶ γνῶθι **Πέτρον** Πρωτοκορυφαῖον «**μὴ** δεχόμενον προσκύνησιν τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀπὸ μέρους **Κορνηλίου ἑκατοντάρχου**» (Πράξ.10,25-26). Καὶ ἂν **δέν** σοῦ ἀρκεῖ τό **ἐπίγειον**, δέξου καὶ ἐξ **οὐρανοῦ** σχετικό **ἕτερον μήνυμα**, ἵνα διαπιστώσης ἰσχύουσιν καὶ **ἐκεῖσεν** τὴν **αὐτὴν** τάξιν· «**ὄρα μὴ· σύνδουλός σου εἰμι** -λέγει πρὸς τὸν εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην- **καὶ τῶν ἀδελφῶν σου τῶν ἐχόντων τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ· τῷ Θεῷ προσκύνησον**» (Ἀποκ.19,10).

Δέν τό θεωρῶ **καθόλου** ἀπίθανο ἀπὸ μέρους σας, τὴν ἀναδάφησιν καὶ **ιεράρχησιν** τοῦ θέματος τὴν ὁποῖαν κάνω γιὰ νά βάλετε τὰ πράγματα στή **θέση** τους· νά τὴν μεταστρέψετε καὶ **διαστρέψετε** εἰς ἐχθράν καὶ **ἀντιπαραδοσιακὴν** τοποθέτησιν ἐνός «ὑποκρυπτομένου εἰκονομάχου», «λοιμικοῦ καὶ ἐπικινδύνου ἀνθρώπου», σεῖς αὐτοὶ πρό **πολλοῦ** ἤδη παραδοθέντες **ἄνευ** ὅρων καὶ ἄνευ **οὐδεμιᾶς** διαφωνίας -πολλῷ μᾶλλον ἄνευ **ἀντιστάσεώς** τινος, στοιχοῦντες τῷ **εὐαγγελικῷ** Νόμῳ-, εἰς τὴν Πολιτείαν καὶ τῷ Πατριάρχῃ, καταστάντες-μεταβληθέντες εἰς **ἀποτελματωθέντα βοῦρκον**, θέαμα **οἰκτρὸν** ἀναδίδον καὶ ἐκπέμπον **δηλητηριώδη τοξικότητα** καὶ **ἀποφοράν**, ἐν ᾧ **ἰδίους** ὄμμασι, δύσμοιροι, καθορᾶτε **πῶς** γύρω ἀνεπτύχθησαν (καὶ ὁλονέν αὐξάνονται) **παρασιτικῶς** εἰς βάρος τῆς κοινωνίας βιοῦντα τὰ εἰς **ἱκανόν** ἀριθμὸν πολλαπλασιασθέντα (ἀναπαραχθέντα) «**ἐπιβλαβῇ τρωκτικά, τὰ γλοιώδη ἐρπετά, καθὼς καὶ τὰ ἀνωφελῇ ἔντομα**», μέ προεξάρχοντας πάντοτε ἐκασταχοῦ -ὡς συνήθως- τοὺς βδελυροὺς «σάλιαγκες», «τούς ἔρποντας, τοὺς γλείφοντας καὶ μέ τὰ **κέρατά** τους» !!!

Ἐπιστρέφω ἀνενδοιάστως **πάραυτα** τοὺς πρὸς ἐμέ χαρακτηρισμούς σας «**ἀντιμετρῶν τῷ αὐτῷ μέτρῳ**» (Λουκ.6,38. Ματ.7,2) ὡς εἰς τὰ **ὑμέτερα** πρόσωπα τὰ μάλιστα ἐπιτυχῶς ἀρμόζοντα, ἀμπαλαρισμένα μεθ' **ὅλων** τῶν ἄλλων διὰ τῶν ὁποίων ἀνά **πᾶσαν** στιγμὴν τοῦ εἰκοσιτετραώρου κατατρώγετε καὶ **κατασπαράσσετε** τίς σάρκες μου!

Πατέρα Δημήτριε, Ἐνεκεν τοῦ Ὄνόματος Κυρίου, ἔνεκα **συνεπείας** πρὸς Αὐτόν, γιὰ τό «**ναὶ ναί, καὶ τό οὐ οὐ**» Του (Ματ.5,37), γνωρίζεις ὅτι **ἐπτά** (7) Δεσποτάδες μέ «**σταύρωσαν**»(!!!!!!!), ἀλλὰ Σταυρό κι' **ἄλλο** στό λαιμό -περισσότερο ἀπ' ὅσο ἐπέτρεψεν ὁ **Θεός** νά φορτωθῶ- **δέν** τὰ κατάφεραν νά μοῦ περάσουν «θηλειά», **οὔτε** ἐπιγονάτιο! **Ἀπίστευτο** σοῦ φαίνεται. Κι' ὅμως **ἀληθινό!** Ναί, δέν εἶμαι παρά ἓνα **ἀπλό ἀπέριττο παπαδάκι** μέχρι τῆς σήμερον -ἄγοντος τό

85^{ον} ἔτος τῆς ἡλικίας μου- ἄνευ **οὐδεμιᾶς** τιμητικῆς διακρίσεως καί **οὐδενός** ὀφφικίου τυγχάνων **ἰδιαίτατα** **π α ν ε υ τ υ χ ῆ ς** καί χαίρων ἐπὶ τῷ **γεγονότι**, συντελέσαντος πρὸς τοῦτο τοῦ ἀταλαντεύτου, ἀσυμβιβάστου καί **μή** ἐκκλίναντος **οὐδέποτε** τῶν ἀρχῶν τοῦ εὐαγγελίου **χαρακτῆρος** μου, καί ἄς **μή** τό πιστεύει ἀκόμη ὁ Κορακῆς! Γιατί νόμιζε ὅτι τό **λαχταροῦσα**, χαιρέκακα καί φθονερά δέ οὗτος κατῶρθωνε νά μοῦ τό **στερῇ!!!** Καί **ἐφλογίζετο** μή ὑπάρξη κάποιος στό διάβα τῶν **ἐτῶν** πού θά μοῦ **βάλῃ** σταυρό ἢ ἐπιγονάτιο. **Τόσο** φθονερός, δυστυχῆς καί ἀναξιοπρεπῆς ἦτο καί **ἐξακολουθεῖ** νά εἶναι καί **ἐξόφθαλμα**μισερός νά ἀποδεικνύεται **καί** αὐτός ὁ ἀξιολύπητος καί ἀξιοθρήνητος, ἀπαγορευτικὴν ἐντολήν καί **ἐκεῖνος** δούς τοῦ **μή** ἐπικοινωνεῖν με μετὰ τῆς ὁσιότητος καί ἀγιότητος του, **μή** τυχόν μολυνθῇ! Λοιπόν, ἀφοῦ **ἐσύ** κρατᾷς τὴν «ἀφίσα» γιὰ ὅλα «**τά** **περί** **ἐμοῦ**, πού **πλέον** **τέλος** **ἔχει**» (Λουκ.22,37): «**Νικολόπουλον ... Γ Ι Ο Κ** »! «**Παπα Γιάννη ΣΦΑΞΗ!!!**», μή χαλᾷς τὴν καρδούλα σου καί συσκέπτεσθε γιὰ τιμητικὴ «**σταυροφορία**» μου κατὰ τὴν **Ἐξόδιο Ἀκολουθία** καί **ἀφαίρεση** τοῦ Σταυροῦ **πρό** τῆς καταβιβάσεως εἰς τὸν Τάφον! Αὐτά καί κάτι τέτοια **παρόμοια** ἢ συνειδήσις μου **δέν** **τά** ἀποδέχεται ἐπ’ οὐδενί, ὡς πράξεις καί ἐνεργείας **ὅλως** ἀπαραδέκτους, ἀποβαινούσας ἐπαισχύντους, εὐτελιστικές καί **ἀνιέρους!** Προλέγω δέ ἐν νηφαλιότητι ταῦτα **ἐγκαίρως**, ὥστε Ἰουστῖνον μετ’ Ἀθανασοπούλου τοὺς ἀσεβεστάτους καί **θεομπαίκτας**, ἐν τῷ **Ναῶ** **μή** παρευρίσκεσθαι τούτους ἐν τῇ κηδεῖᾳ μου! «Ἐλαιον ἀμαρτωλοῦ **μή** λιπανάτω τὴν κεφαλὴν μου» (Ψαλ.140,5).

Ἐγγύτατος ὁ χρόνος πού ὁ σατανᾶς θά σέ σινιάση-κοσκινίσῃ στό ταψί σάν τό **στάρι** (Λουκ.22,31). «**Ἀλέκτωρ** φωνήσει» (Λουκ.22,34). «Ἦταν θέλημα Θεοῦ νά λογίζωμαι ἐν Καλαμαριᾷ καί νά συμπάσχω ἄνομος μετὰ ἀνόμων, καί τώρα **τά** **περί** **ἐμοῦ** **τέλος** **ἔχει**» (Λουκ.22,37). **Δέν** θά ὑπάρξη ἀνάγκη «μετ’ ἐμοῦ εἰς φυλακὴν καί **θάνατον** συμπορεύεσθαι» (Λουκ.22,33)! Εὐρίσκομαι **ἤδη** «εἰς τό ὅρος τῶν **ἐλαιῶν** (μου) ἀπεσπασμένος ἀφ’ ὑμῶν **ὥσεί** **λίθου βολήν** (τί σύμπτωση!) **θεῖς** **τά** **γόνата** **καί** **προσεύχομαι** **τό** **ἐκείνου** **θέλημα** **γινέσθω**» (Λουκ.22,39-42). Ἐν διαρκῶς μέ λυπεῖ! «Ἐγειρόμενος τῆς προσευχῆς καί γυρίζοντας τό βλέμα μου πρὸς ὑμᾶς, θεωρῶ πάντας ἢ **καθεύδοντας**, ἢ πολλὰ καί **μή** ψυχωφελῇ ἐργαζομένους, πλήν καί κυρίως **μή** **προσευχομένους**» (Λουκ.22,45). «**Προσεύχεσθε, ἵνα** **μή** **εἰσέλθητε** **εἰς** **πειρασμόν**» (Λουκ.22,46). Αὕτη εἶναι δέ καί «ἡ πρὸς **σεαυτόν** ἀγάπη, ἣτις ἀπαραιτήτως πρέπει νά **προηγῇται** τῆς πρὸς τόν πλησίον ἀγάπης» (Ματ.22,39). **Πῶς** «ἂν λάβῃς παρά τοῦ **μή** ἔχοντος»; Χωρίς νά ἔχῃς **πῶς** θά δώσης καί θά **μεταδώσης**; **Τί** ψεύτικο «κουβαρνταλίκι» εἶναι αὐτό; **Ἀγάπα** σύ τόν ἑαυτόν σου, **ἔσω** γερός καί ἱκανός, **γεμᾶτος** νά προσφέρῃς, καί **ἐκδαπανήσου** κατόπιν εἰς τὴν πρὸς τόν πλησίον διακονίαν.

Ἐν μόνο σᾶς πληροφορῶ. Ἀπό τάς **χιλιάδας** τῶν τροφίμων πού ἐγαλουχήθημεν, ἀνετράφημεν καί ἠνδρώθημεν ἐν τῷ Ζαννείῳ Ὁρφανοτροφείῳ, εἶμαι ὁ **πρῶτος** (καί μόνος -λυπούμενος τό ἀναφέρω, μέχρι τῆς σήμερον) πού μέ τά χρήματα ἐκ τῆς ἐργασίας μου ἀπό **εὐγνωμοσύνην** ἀγιογράφησα τήν **εἰκόνα** τῆς Προστάτιδός μας **Ἀγίας Βαρβάρας**, ἥς τό ναΐδιον - ὁ ναῖσκος ἐν τῷ **προαυλίῳ** τοῦ Ἰδρύματος. Εἰς τοὺς ΜΠΑΦΑΛΟΥΚΟΝ καί ΜΠΟΝΙΚΟΝ δέ τοὺς Ξυλογλύπτας ἀνέθεσα τήν κατασκευήν τῆς -προχείρου ἔστω- **Θήκης-Τελάρου** αὐτῆς, γιά νά προσκυνοῦμε τά 576 παιδιά καθημερινῶς τόν **τίμιον Σταυρόν** τοῦ μαρτυρίου αὐτῆς, (καί **οὐχί** τό Πρόσωπον, καθ' ὅσον **ὀσιοπαρθενομάρτυς** ἡ Ἀγία καί **δέν** ἀσπαζόμεθα αὐτάς εἰς τό πρόσωπον-**γνωσθήτω** καί τοῦτο ἐπ' εὐκαιρίᾳ)! Τό σπίτι μου δέ, **γέμει** εἰκόνων πρὸς στηριγμόν μου καί μίμησιν ἀγώνων, σκαμμάτων καί καμάτων αὐτῶν. Μήπως ὅμως εἵχατε καί ἔχετε μάτια νά δῆτε σέ **τί** θέση καί τάξη ἔχω ἀξιολογήσει καί τοποθετήσῃ τό κάθε τί, **ιεραρχώντας** τά πράγματα, ἐν οἷς ἐμπίπτετε καί ἐμπεριέχεστε **καί** ὁ **μ ε ῖ ς**, οὐχί ὡς «**Μίς ... Καλαμαριάς**» καί «**Καλλονές Παγκοσμίου Φήμης**», ἀλλ' ὡς ἀδελφές **ἀθάνατες ψυχές**· καί **μή** μέλλοντός μου περί ὑμῶν περί **παντός ἐτέρου**, πλήν αὐτοῦ καί πλειότερόν τι **τούτου**;

Ἄλλως **δέν** ἐξηγεῖται τό πρᾶγμα. Ὅλα τίθενται, ἐξετάζονται καί κρίνονται κάτωθεν μιᾶς **ιεραρχημένης λογικῆς**, **ὅχι** κάτωθεν καί **ὑπό τόν παραμορφωτικόν φακόν** μιᾶς **παράφρονος**, **κίβδηλης** **ψευτοαρχιερωσύνης** **Μπαρδάκα!!!** Δι' ὅσους παρεφρονήσατε, **ὑπάρχουν ἀφελεῖς δολοφονικάι ὁδοί** ὁδηγοῦσαι προχείρως εἰς Σταυρούπολιν! Σέ **λάθος Ἰδρυμα καί χῶρον** εἰσαγάγατε **ἀθανάτους Ψυχοσωματικάς** ὑπάρξεις ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη πρὸς ἱασιν καί θεραπείαν, Πανάθλιοι, ἐκεῖ πού ἴσως κάνετε σκέψιν νά ὁδηγήσετε καί **ὑμεῖς** ἐαυτοὺς! Νά γνωρίζετε ἐκ τῶν προτέρων ὅμως, ὅτι καί ἐκεῖ θά τρέφετε **φρουδες ἐλπίδες**· **δέν** θά τύχετε ἀποθεραπείας. Εἰς **χεῖρας σας ἀπὸ ἐτῶν** ἔχετε, **ΚΑΙ** τόν Ἰατρόν **ΚΑΙ** τά φάρμακα. **Ἐνα** εἶναι τό ὑπό τοῦ Κυρίου Παραβολικῶς διδαχθέν ὑμῖν καί ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ **Ἰδίου** ἰδρυθέν καί **εὐεργετικῶς** Κληροδοτηθέν **πᾶσιν** ἡμῖν «**ΠΑΝΔΟΧΕΙΟΝ**» (Λουκ.10,34), ἡ «**Ἐκκλησία Του** τῆς ὁποίας εἶναι **Κεφαλή**» (Κολοσ.1,18. Ἐφεσ.5,23/4,15) . «**Δύο** τά δοθέντα τῷ Πανδοχεῖ τότε **δηνάρια**» (Λουκ.10,35), ἡ Παλαιά καί ἡ Καινή **Διαθήκη**! Αὐτά τά **ἴδια** βαστάζεις ἐν ταῖς χερσί σου καί σήμερον σύ **αὐτός** καί **πάντες**! Θέλεις; **Ἔτι** πῶς εὐηργετημένος· **καί** «στό Χαρτί», **καί** «ἐν Σαρκί»!!! «**Λύχνον** μέν τοῖς ποσί καί **φῶς** ταῖς τρίβοις σου διὰ **παντός** κρατῶν τόν **λόγον** Του» (Ψαλ.118,105)· «**Ζωήν** δέ καί **περισσεῖαν** ζωῆς λαμβάνων, μετέχων καί **γευόμενος** (ἐκ) τοῦ **Ποτηρίου** τῆς **Πηγῆς** τοῦ **σωτηρίου**» (Ἰωάν.10,10. Α' Κορ.11,26. Πράξ.28,28. Λουκ.3,6. Ἀποκ.21,6).

«Εἰς τό ΠΑΝΔΟΧΕΪΟΝ ἐπεμελήθη τοῦ ὑπ’ αὐτοῦ ἐκεῖσε ἀχθέντος ἡμιθανοῦς, ἀλλά καί μέχρι τῆς σήμερον μεριμνᾷ ὑπέρ παντός ἐμπεριστάτου καί ἀναγκαιουμένου» ὁ ἸΔΙΟΣ (Λουκ.10,34). «Διῆλθε τόν βίον αὐτοῦ εὐεργετῶν καί ἰώμενος» (Πράξ.10,38). Προκειμένου νά Ἀναληφθῇ εἰς οὐρανούς, ἔδωκεν-ἀφῆκεν εἰς τοὺς Πανδοχεῖς τά δύο δηνάρια, καί «ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαι Αὐτόν κατά τήν Δευτέραν Του παρουσίαν θά ἀποδώσῃ ἐνὶ ἐκάστῳ τούτων (τῶν Πανδοχέων) ὅ,τι προσεδάπνησεν» (Λουκ.10,35).

Σέ μάγεψε ὁ πλάνος ἀπ’ τή Φλώρινα.
Σάν νᾶσαι ἀρκούδα, πιά σέ σέρνει.
Ξέχασες τό σεμνό Προκόπιο.
Ἀνεμοδούρα ὅλο σέ δέρνει.

Κεῖνον Τόν «ξένον» ... τόν κατέλειπες!
Δός μοι τόν «ξένον» ἐσύ ἔλεγες,
καί τήν καρδιά μου μοῦ τήν ἔλειωνες,
ἄλλου σύ κτῆμα πλέον ἔγινες!!!

Δέν στέργω, ὁ «Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους»
νά τύχη τέτοιου ἀδόξου τέλους·
Ἀντί τίμια σέ Νεκροταφεῖο!...
Νά λειώσῃ μέσα σέ Γραφεῖο ἢ
Νά φθίνῃ χρόνια σέ Γραφεῖο!

Ἐγώ θά ἐπιθυμοῦσα νά ’δῶ γιά σένανε, Δημήτριά, ν’ ἀνασταίνεται ἓνας νέος Νικόλαος Γκύζης, καί στό δικό σου Ὑπόγειο, τοῦ Ναοῦ σου νά σέ ξανααναπαριστοῦσε σ’ ἓνα νέο του «Κρυφό - Φανερό Σχολεῖο» μέ τά Παιδιά τῆς Ἐνορίας σου γύρω, νά «δαπανᾷς ἀπό τά δύο δηνάρια πού σοῦ ἀφῆκεν ὁ Χριστός ἐκεῖ στό Πανδοχεῖο σου», καί ὅχι μέσα στή «μούχλα τήν ἀνώφελη καί ἐν πολλοῖς μή ψυχωφελῇ, μᾶλλον περί τά κοσμικά ἐνδιαφερομένην, διότι «ὁ Κύριος ἐγγύς» (Φιλιπ.4,5), καί ἄλλων ἐστὶ διακονία καί μέριμνα, τό ἐπὶ πλέον βάρος ὃ ἔχεις νά ἐπωμισθῇ, καί ἐκ τοῦ ὁποίου συνετό καί Θεοφιλές εἶναι ν’ ἀπαλλαγῇς τό συντομότερον.

Τί τέλος θά ἔχῃ ἡ ἀποτολμηθεῖσα καί πραγματοποιηθεῖσα Ἀγιογράφησις ἑαυτοῦ τοῦ Ἰουστίνου, καί πῶς δέχεται καί ἀνέχεται ἐν ζωῇ ὑπάρχων νά προσκυνῇται, νά θυμιᾶται καί νά μεγαλύνεται;;;

Δημήτριά,

ή **μία** παραχώρηση
 δίδει θέση στην **άλλη**,
 τὸ φτάσατε σ' **αὐτὸ** τὸ χάλι,
 κι' ὁ κόσμος ζῇ στην **βιοπάλη**

Δέν " βαίνει Π ο λ υ μ ο ρ φ ι κ ὼ ς " ...
 μὲ **τραῖνο**, ... γιὰ νὰ βγῇ " **ψ η τ ὸ ς** " !!!

Δημήτριά ε ε ε, ὅ π ι σ θ ε ν ὀ λ ο τ α χ ὼ ς ,
ὅ σ ο ἀ κ ὸ μ α εῖ ν' κ α ι ρ ὸ ς !

Ἰερεὺς Ἰωάννης Νικολόπουλος
 ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ
 24. 3. 2023